

esicszer-
zék. —
a ko-
a kért
bácsi
er, Fe-
larabot
álaszt-
nek az
es mű-
rudatja
lf. Be-
rendek.
a szi-
ngela.
Hed-
német
hiveim
n derül
y állo-
a meg
ak! —
eretlen
köny-
hog
ép oly
a, mely
kájába
muta-
közbe
nyir-
tnátok
áljátok
szí. —
gment,
al nem
te. Hol

a ada-
Vihary
t 1 frt.
ényből
vülés«)
Lajos,
genfeld

ada-

csi.

m-épület.

KIS IRADÓ

VEGYENEK VIRÁGOT! (Lásd a 350. lapon.)

XXXVIII. kötet, 22. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. június 1-én.

LŐRINCZ BÁCSI VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EGTŐBBET jártak a városligetbe, mert az közel volt s ott legszababban mozoghattak. A nagy tó mellett elálldogáltak, nézegetve a csónakázókat. Maguk is szerettek volna bele ülni valamelyik csónakba, de nem igen mertek, mert még soha sem próbálták.

Egy délután ismét ott álltak a víz szélén s mellettök egy szegényes öltözetű fiú lézengett, kinek a nyakában madzagra kötött nyitott katulya lógott, tele rakva gyujtóval, olcsó szappannal, bicskával s efféle aprósággal. Efféle kis házaló sokszor fordul meg olyan az helyeken, ahol vásárt remél csapni. De most ez a kis házaló nem igen gondolt arra, hogy tulajdon a portékáján, nem kínálhatta az ott sétáló embereknek, s mikor egy uri asszonyosság elé lépett, alázatosan azt kérde:

— Kérem szépen, hány az óra?

— Négy óra mult, felelé a nő nyájasan.

— Köszönöm! Akkor még ráérek.

Hogy mire ér rá, nem mondta, nem is volt rá kíváncsi senki. Talán arra ért rá, hogy még tovább bámészkodjék, mert egész nyugodtan oda állt ismét a víz szélére s nézte, hogy a tavon miként csónakáznak. Éppen ezt tették Gyula és Rudi is, csakhogy Rudi már éppen bele unt.

— Mit ér az, ha csak nézzük!

— Az is jobb a semminél, biztatta Gyula. Tudod, a bácsi megtiltotta, hogy ne merjünk csónakba ülni, mert nem értünk az evezéshez. Igaz is.

— Persze, neked mindjárt igaz! De hát legalább volna valami kis játék-csónakunk, melyet huzigálhatnánk a vizen... hosszú zsinóron.

— Az nem volna rossz... de hát nincs; nem is tudom, hol szerezhetnénk.

Ekkor egy fiatal legény, aki éppen ott állt mellettök, közbe szólt:

— Nem olyan nehéz azt megszerezni, ifiurak, csak pénzők legyen. Én magam is olyanféle mesterember vagyok, aki ilyeneket készítek.

— Igazán? szólt Rudi nagy örömmel. És tudna nekünk egy szép kis hajót faragni?

— Tudni hogy ne tudnék?... csakhogy az a kérdés, meg tudnák-e fizetni?

— Meg bizony, van nekünk pénzünk! De Gyula nem volt olyan nagyon kész az alkura.

— No, Rudi, csak ne alkudjál meg mindjárt. Ami pénzünk van, az nem effélére való. Mamánk bizony meg nem dicsérne, ha ilyesmire költenők.

— Már pedig én erre akarom költeni.

— Én pedig nem akarom, felelé Gyula kereken.

— Akarod, nem akarod, az nekem mindegy, heveskedék Rudi. A pénz fele az enyém, azt teszem vele, ami nekem tetszik.

A fiatal munkás látta, hogy a két testvér most mindjárt nagyon összekap. Nyugodtan oda szólt tehát:

— Soha se pöröljenek amiatt! Hiszen még nem mondtam, hogy meg is akarom csinálni. Nem is érnék most rá, sok egyéb dolgom van.

Ezzel odább ment. Rudi pedig dühösen fordult Gyulának:

— Tessék, most miattad elszalasztottam a jó alkalmat. Mert te mindig csak azt szereted, ha engem megbosszantatsz.

— Ugyan ne fecsegj ilyen hiabavalóságot, felelé Gyula, szintén kissé fölpattanva. Nagyon jól tudod, hogy nem azért szoltam ellene. Két-háromnap mulva rá unnál arra a hajócskára, nem is tudnál vele mit csinálni, kivált ha majd haza megyünk, mert a tavat csak nem vihethük magunkkal. És a mama aztán szépet gondolna rólunk, hogy ilyen haszontalan-ságra adtuk ki a pénzünket.

— Az az én gondom, majd megmagyarázom én a mamának... És csak azért is megteszem... Most mindjárt add ide az én részemet!

— Most nem adhatom, mert nincs nálam.

— De igen is nálad van... tüstént add ide!

— Mondom, hogy nincs nálam. Dorina figyelmeztetett, ne hordjam magammal.

— Én pedig tudom, hogy a tárcza ott van a zsebedben. Ha nem adod, nem sokat kérdek, hanem elveszem.

És mérgesen oda kapott Gyulához, hogy kikutassa a zsebet. Gyulát már az is kihozta a sodrából, hogy Rudi nem hitt neki; azt meg már éppen nem tűrhette, hogy itt annyi ember szeme láttára erőszakolva motozgatta. Cserben hagyta rendes okossága, nagyon megharagudott.

— Eh, ne alkalmatlankodjál!

S egyuttal nagy erővel ellökte magától Rudit.

Egy pillanattal később nagy locssanás, aztán kétségbe esett sikoltás hallatszott, az emberek pedig kiáltozva futottak oda. Gyula hamarjában nem is tudta, mi történt. Hiszen Rudi megtántorodott ugyan a lökéstől, de nem esett el, ott állt éppen a víz szélén.

Igen, Rudi ott állt, csak hogy más valaki már nem állt ott, az, akibe Rudi bele ütődött s aki a váratlan lökéstől egyensúlyt veszítve, bele zuhant a vízbe. Ez pedig az a lézengő szappanos kis házaló fiú volt, aki minden drága sok portékájával együtt ott lubiczolt, vergődött a vízben. Látszott, hogy nem tud uszni, mindjárt elmerül.

Látta ezt most már Gyula is, és majd kövé vált ijedtében. Ő lesz az oka, ha az a szegény fiú oda vész... Ezt nem tűrheti. Maga sem tudott ugyan uszni, de azért neki indult, hogy a vízbe ugorva megpróbálja a szegény fuldokló kiszabadítását. De éppen amint neki indult, valaki megfogta és hátra tolta.

— Maradjon csak itt a szárazon, mert egy bajból még kettő lenne.

Az a fiatal munkás szolt így, akivel elébb beszéltek. A következő pillanatban pedig már bent volt a vízben s egy-két perc mulva már kihozta a fuldokló fiút a száraz földre. Az össze sereglett emberek éljeneztek, dicsérték.

— Derék fiatal ember! Nagyon derék!

Csakugyan derék fiatal ember volt s a dicséretre éppen nem vágyakozott, hanem gyorsan eltávozott, már csak

azért is, mert az ő ruhája is persze csuron vizes lett, ilyen ruhában pedig nem éppen kellemetes sétálgatni.

A megmentett fiu azonban ott állt s még csorgott hajáról, ruhájáról a víz. Szemét dörzsölte, hápogott, mert sok vizet nyelt. Jó ideig azt sem tudta: él-e még vagy már meghalt. Mikor pedig már kissé fölocsudott, akkor sem ment odább, hanem keservesen sirva fakadt. És éppen az az uri asszony, akivel elébb szolt s a ki egy csinos kicsi leánykát vezetett kezénél fogva, részvételt szolt:

— No, szegény fiu, miért sirsz? Már nincs baj.

De a fiu csak sirt és szó nélkül mutatott a vízre.

Oda néztek és mihamar megértették, miért sir. Ott uszott a vizen az ő nagy kutyája, felfordulva; persze minden portéka kihullott belőle a víz fenekére, a szegény kis vándor-kereskedő tönkre volt téve. Az a jó uri asszony mindjárt megértette.

— Oda veszett a portékád? Az bizony nagy baj, mert azt ugyan ki nem lehet halászni a víz fenekéről.

Ekkor a kis leányka szólalt meg:

— Mamácska, nekem van két tizeském, oda adhatom neki?

— Oda bizony, kedvesem. És én is adok hozzá vagy hármat. Talán akadnak itt még többen is, akik adnak.

De biz olyan nem sok akadt s mikor a jószívű asszonyság és kis leánya eltávoztak, a lucskos szegény fiu is látta, hogy itt hiába vár. Inkább nem is leste tovább, hanem maga is odább állt. De az emberek

még azután is róla beszéltek s egyszerre csak egy valaki így szolt:

— De hát ki taszitotta azt a szegény fiut a vízbe?

— Igaz a'! kiálták többen. A maga jó kedvéből bizonyosan nem ugrott a tóba.

Gyula hallotta ezt. És eszébe jutott, hogy még ráfoghatják valami ártatlan emberre is. Senki sem sejtette, milyen hősi tettet vitt Gyula véghez, mikor elszántan megszólalt:

— Én vagyok az oka, ámbár nem szándékosan. Szerencsétlen véletlenség volt. Én az öcsémet löktem meg, ez a fiu pedig ott állt a víz szélén és az öcsém bele ütközött. Így esett a vízbe.

— No, így sem valami szép história, szolt egy öreges ember. Máskor ne a víz partján dulakodjatok, ha már mint testvérek is dulakodtok. Mert ha az a szegény fiu bele talál fulni a vízbe, akkor ti aligha börtönbe nem kerültök.

Rudi, amint ezt hallotta, már azt hitte, hogy rögtön nyakon csipi a rendőr. Megmozdult, hogy elfusson, de Gyula nem mozdult. Az öreg ember pedig így szolt tovább:

— Annyi bizonyos, hogy ha ti okoztátok annak a szegény fiunak a kárát, akkor a ti kötelességtek, hogy meg is térítsétek.

— Igaza van, felelé Gyula. Meg is teszem. Talán még utól érjük... elhívjuk hozzánk és megfizetjük a kárát. Van annyi pénzünk.

Már erre Rudi nagyon savanyu képet vágott, de nem mert ellenmondani, mikor látta, hogy az emberek itt mind ellenök fordulnak. Azt azonban szerette, hogy

utána indulnak annak a szerencsétlen kis házalónak. Csak egyszer szabaduljanak innen, akkor aztán mehetnek haza. Így hát még ő sürgette legjobban:

— Menjünk Gyula... mert nagyon messze talál menni, nem érzük utól.

Megindultak s mikor már jó darabon haladtak, Rudi megszólalt:

— No, most szaladjunk haza!

— Már hogy szaladnánk? szolt Gyula. Hiszen még nem találtunk rá!

— Csak nem akarod igazán keresni? Hadd menjen, ahova akar.

De Gyula nem úgy gondolkozott. Ő csakugyan beszélni akart a szegény fiuval és minduntalan kérdezősködött egy-egy embertől, nem látták-e, merre ment egy csuron vizes, szomorú képű fiu. Csakhogy olyan emberre nem talált, aki látta volna, mert a kárvallott fiu nem ezen az uton járt. Rudinak ez nagy meglepetésére szolgált.

— No lásd, hiába keressük. Most már menjünk haza.

Utoljára Gyula is belátta, hogy céltalan volna tovább bolyongni az utcákon. Bele egyezett, hogy most már térjenek haza.

— Mégis sajnálom, hogy nem akadunk a nyomába... csakugyan a mi hibánk, hogy olyan baja és kára esett. Minek is faggatóztál velem a pénz miatt! Ha azt nem teszed, nem löktelek volna meg.

— Talán bizony azt akarnád mondani, hogy én vagyok az oka?

— Azt nem mondom. Te kezdted ugyan, de arról nem tehetsz, hogy nekem sem volt több eszem, mint neked. Már az bizonyos, hogy ebben csak én magam

vagyok a hibás, tudnom kellett volna, mit csinállok. Annak, hogy baj történt, leginkább én vagyok az oka.

Mikor Rudi ilyet hallott a bátyjától, mindig nagyon megröstellte a maga önző és szeretetlen beszédét. Most is nyakon ölelte Gyulát és őszinte hangon mondá:

— Gyuluska, te igazán jó vagy... hiszen nem mondom én, hogy magam is nem voltam hibás benne... de hát ne beszéljünk róla... már legalább az előtt a szörnyeteg bácsi előtt ne emlegessük, mert még valami nagyobb kellemetlenségünk eshetik belőle.

— A bácsinak nem is beszéljük el, ha csak éppen nem okvetlenül szükséges... hanem Dorinával minden esetre tanácskozni fogok, hogyan találhatnék rá arra a fiura.

Nem gyanította, hogy sokkal hamarabb fog vele találkozni, mint talán kívánta is.

Mert amint haza értek és a tornácba beléptek, éppen hallották, amint Lőrincz bácsi szörnyű módon zsörtölődött s mérges hangon kiáltá:

— Ambrus! Hol az a semmire való ficzkó?

— A konyhában van, nagyságos uram... a ruháját szárítgatja a tűzhely mellett.

— Sehonnai ficzkója! Hát azért jártom ide, hogy a tűzhely mellé álljon?

— Már hiába, nagyságos uram, olyan lucskosan nem mehet föl. Elég baj az istenadtának, hogy bele esett a tóba.

— Bele esett! Hát minek esett bele? Mi keresni valója van a tónál, mikor ide

kell jönnie hozzám. Persze, ez is csak olyan vásott ficzkó, mint a többi!

Gyula és Rudi hüledezve hallották ezt. Semmi kétség sem lehetett benne, az a szerencsétlen fiu van itt. . . De hát mit keres itt? Mi dolga lehet a bácsival? Ezen ugyan hiába törték a fejüket, de különben sem volt rá sok idejük, mert a bácsi így szólt ismét az öreg Ambrushoz:

— Az nem ér semmit, hogy az a fiu ott a tűznél szárítgassa magán a nedves ruhát. Keress elő az öcsém ruhái közül neki valót és öltöztess szárazba. . . még bizony bele betegszik. . . Öltözzék át, aztán menjen Isten hírével és ide többé be ne merje tenni a lábát.

Az öreg Ambrus megrázta a fejét.

— Már azt nem tudom, nagyságos uram, hogy igazságos volna-e? Hiszen a szegény nem tehet róla. . .

— Már hogy ne tehetett volna róla? pattogott a bácsi. Ilyen nagy kamasz már tudhatja, mit csinál. Bizonyosan verekedett, garázdálkodott. . . én pedig nem tűrök magam körül efféle vásott ficzkókat. Adj neki egy öltözet ruhát, fizess ki, ami eddig jár neki, aztán ne lássam többé!

Gyula és Rudi sápadozva hallgatták mindezt. Rudinak most már új aggodalma is volt.

— Hallottad, Gyula? sugta mérgesen. A mi ruhánkba öltözteti! Még csak az kellet, hogy más hordja az én ruhámat!

— No, a tiedet nem igen kapja. . . nagyobb náladnál, bizonyosan az én ruhámat adják rá. Nem is bánom. . . inkább vigye, csak meg ne betegdjék. De abból

valami nagy kára lehet, hogy a bácsi kitiltja innen. Ezt meg kell akadályozni.

— No már ugyan mit csinálnál? Hagyd az egészset. . . ne szólj semmit.

De Gyula nem tudta abba hagyni. El nem bírta ugyan gondolni, hogy annak a szegény fiunak mi dolga lehet itt? — de a bácsi valami fizetésről beszélt, most pedig elúzi azt a szerencsétlen fiut, mert azt hiszi, hogy vásott ficzkó. Ennek pedig ők az okai. Nem szabad rajta hagyni a gyanut azon, aki ártatlan. (Folyt. köv.)

CSERESZNYE ÉRÉSKOR.

— Levél Forgó bácsihoz. —

TUDOM, hogy olvasó közönségének minden ügye érdeklő, és szívesen teljesíti kis olvasói kívánságát. Ez okból én is kérem k. Forgó bácsit: legyen szíves fölhívást intézni a »Kis Lap« olvasóihoz, *gyűjtsék össze a cseresznye- s meggy-szárakat!* Grossmann és Klein (Károly-körút 24. szám) veszi át ezeket a szárakat, és az értök járó összeget átadja a *budapesti nyári szünidei gyermek-telepnek.* Mult évben is 100 frt gyűlt össze ily módon, s így három gyermekkel többet lehetett fölvenni a szünidei telepre.

Ha a »K. L.« kedves és kegyes olvasói is gyűjtenek, akkor még több szegény gyermek részesül abban a boldogságban, hogy friss szabad levegőt szíhat.

Tisztelettel

STURM ERZSIKE.

(Ezt a fölkérést bizony egy szócskával sem toldom meg. A munka oly kevés a gyűjtéssel, az eredmény pedig, melyet vele oly könnyen elérni, oly szép és nemes, hogy bizonyára meg nem fogtok felejtkezni szegény gyermek társaitokról, akik mind áldva emlegetik majd szívetek jóságát. F. b.)

BETEG.

TENTE fiam, tente,
Szöszke gyermekem;
Hajtsd fejed ölembé,
Drága betegem!

Aludjál el szépen,
S ugy ébredj te fel,
Hogy friss egészségben
Ujra énekelj.

Énekelj örvendve,
Körül futkorássz —
Tovább ne gyötörne
Az a gonosz láz.

Tente fiam, tente,
Bágyadt betegem —
Édes örömemre
Gyógyulj, gyermekem!

A SUKORÓ.

— Kirándulás. —

A Kedves Forgó bácsi!
Azon kezdem, hogy megmondom: mi
is az a »Sukoró«. Ez nem egyéb, mint
egy erdővel borított hegy Péczel fölött.

Péczel egy falu, nem messze Buda-
pesttől Gődöllő felé, hova sokan rándul-

nak ki a fővárosból nyáron, mert e faluc-
kának nagyon jó a levegője. A szép vidék
is itt, a nevezett erdős hegynél kezdődik,
mert az előző falvak sikon terülnek el.

Mi is gyakran kijárunk ide kisebb-
nagyobb társaságban, ellátva magunkat
elemőzsiával is, amelyet felváltva hor-
dunk. De ne tessék gondolni, hogy a »Su-
koró« messze van a falutól. Még tőlünk
sincs nagyon távol, pedig mi nem egészen
a faluban, hanem az ugynevezett »kor-
zón« lakunk. Az út, mely oda visz, nem
hosszu, csakhogy egy kissé poros. Mire
a »Sukoróba« érünk, akkor már bizony
éhesek is vagyunk a gyaloglástól s mohón
esünk neki a magunkkal hozott ozsonná-
nak, melyet elköltvén, elkezdünk játszani
a szép árnyas, pázsitos hegyen. Játékaink:
»komám asszony hol az olló?« — vagy
buvócskázunk a romokban, mert a »Su-
korón« vannak ám romok is. Ott áll az
ugy nevezett remete-lak.

Végre abba hagyjuk a játékot s
haza megyünk. Néha az is megesik, hogy
későn térünk meg, de az nem baj, meg-
várnak a vacsorával.

Egyszer az történt velem, hogy lejö-
vet elvesztettem húsz krajczárt, mit ma-
mám azért adott, adjam oda a csősznek,
hogy bocsásson be, mert csak jeggyel
lehet oda bejutni. A »Sukoró« ugyanis
magántulajdon, előbb a Ráday grófoké
volt, most egy Kelecsényi uré.

Szerencsére nem találkoztunk a
csőszszel. Ugy sem történt volna ugyan
semmi bajunk, mert az erdő tulajdonosa
házunkhoz is járatos és jó barátja apá-
nak; de meg apát is az egész falu ismeri,
s ha megmondom ki vagyok, még bizony
meg is süvegel a csősz bácsi.

Otthon azonban megpirongattak
vigyázatlanságomért, amit — mért tagad-
nám? — megérdemeltem.

Nem sokára már megyünk ki és
folytatjuk a tavalyi életet.

GALGÓCZY JOLÁNKA.

A LÉGY ÉS A PÓK.

— Mese. —

RAGYOGÓ napfényben nagy vigan dönögve röpkedett a légy. Lent a virág tövében meg éppen nem vigan huzódott meg a pók és sovár szemekkel nézett a kövér légy után. Éhes volt, éppen kapóra jött volna.

A légy,
amint ott
röpkedett,
látta az el-
lenséget s
nevetve in-

gerkedett vele. Mert hát nagyon jó kedve volt és mért ne bosszantaná ellenségét, mikor nem kell tőle félnie.

— Éhes vagy szegény pók barátom? Szeretnél egy kis légypecsenyét? Hát mért nem röpülsz utánam? Jőjj hát no! Ha utól érsz, ígérem, hogy megehetsz, nem fogok elszökni.

A pók bosszusan nézett a hetyke légyre. Persze nem felelt, mert volt jobb annál inkább a pók körül,

lotta, hogy a pók dörmög valamit, de nem értette. Bezzeg értette pár percczel később. Mert amint hetykén-vakon ide-oda szálldogált, egyszerre csak azt érezte, hogy megakadt valamiben: bele röpült a pók-hálóba!

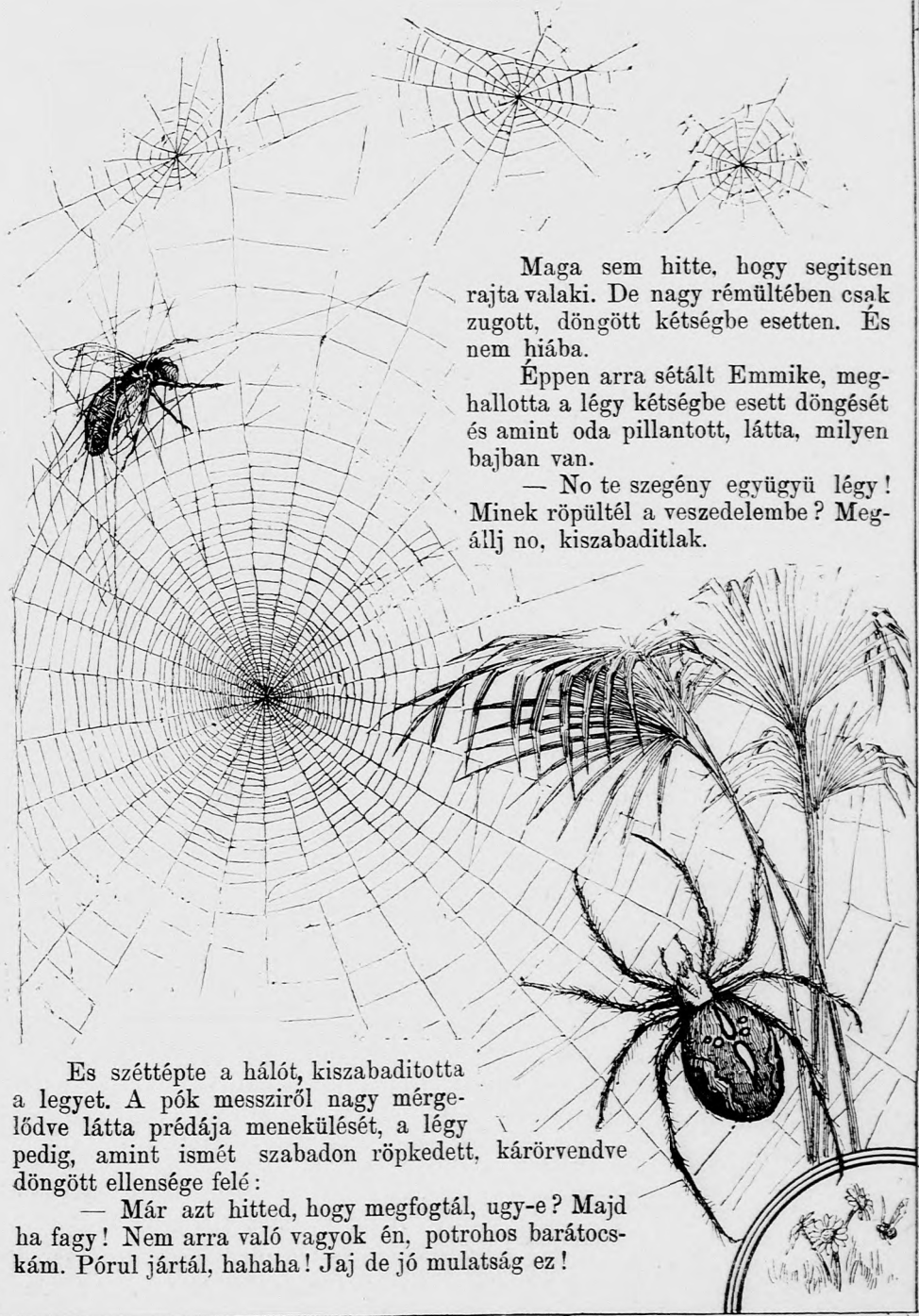
— Jaj, jaj! Most mindjárt baj lesz! Még észre vesz az a gonosz pók, mielőtt kimenekülnék... mert ki kell innen menekülnöm... ki mindenesetre!... Az nem lehet, hogy az a kegyetlen pók megfogjon.

Minden erejét megfeszítette, hogy széttépje a hálót. De minél inkább vergődött, a hálónak annál több szála fonódott a lábaira. Már alig tudott mozdulni.

— Oh, az borzasztó volna... hát nem tudok kiszabadulni! És ni, amott már kapaszkodik is föl-felé az a szörnyű pók... Oh, segítség, segítség!

ett a
igan
övé

Maga sem hitte, hogy segitsen rajta valaki. De nagy rémültében csak zugott, döngött kétségbe esetten. És nem hiába.

Éppen arra sétált Emmike, meghallotta a légy kétségbe esett döngését és amint oda pillantott, látta, milyen bajban van.

— No te szegény együgyű légy! Minek röptél a veszedelembé? Megállj no, kiszabadítlak.

Es széttépte a hálót, kiszabadította a legyet. A pók messziről nagy meglepődve látta prédája menekülését, a légy pedig, amint ismét szabadon röpkedett, kárörvendve döngött ellensége felé:

— Már azt hitted, hogy megfogtál, ugy-e? Majd ha fagy! Nem arra való vagyok én, potrohos barátocskám. Póru! jártál, hahaha! Jaj de jó multság ez!

Nem tudott betelni a mulatsággal, hogy csalódott ellenségét boszantsa. Körül röpkedett s mindig újra vissza tért, hogy mindig újra csufolja. A pók megint csak dörmögött valamit és mozdulatlan maradt. És nem sokára a kárörvendő légy is újra mozdulatlan lett, — bele akadt egy másik pókhálóba.

— Jaj! Már megint! Hát nem csak egy pókháló van itt?! Segítség, jó kis leány, hamar segíts!

De a jó kis leány már messze járt, nem hallotta. Helyette ott termett az éhes pók mohó sietséggel.

— Látod, barátocskám, hogy mégis prédám lettél. Tudtam én azt mindjárt, mert aki könnyelműen nem tanul a maga kárán s abban bizik, hogy mindig kisegíti más, vesztét el nem kerülheti.

»VEGYENEK VIRÁGOT!«

(Képpel a czimlapon.)

VASÁRNAPON, ünnepnapon
Az *Andrássy-utra* állok,
Ott fogynak el leggyorsabban
Kosaramból a virágok.

Hogy magukat ékesítsék
A fülderült ünnepekre:
Urfiak gomblikba tűzik,
Kisasszonyok az övükbe.

Mint a legszebb selyemmel
Volna ruhájok kivarrva;
S nincs bársonyabb bársony szövet
Mint a rózsáimnak szirma.

Aki szereti a csipkét,
Abból is jut bőven része:
Hisz' rózsám lomblevelé
Pompásan ki van csipkézve.

S akinek kell ragyogása
A gyémántnak és a gyöngynek —
Egy fócssenet... s rózsám kelyhén
Szép gyémántcseppek gyöngyöznek.

Legszebb dísz a virág dísze —,
Urak, hölgyek, csak apasszák!
Kosaram ha üresedik:
Az erszénykémet dagasztják.

És a pénzre, hajh a pénzre,
Nagy is nekem a szükségem —
Mevásott már a cipőcském,
Elrongyollott a ruhácskám,
Czipő, ruha kell már nekem.

A POMPÁS FÉLNAP.

— Beszélyke négy képpel. —

LEGEDETTEEN nézett szét Lenczi, a mint zsebre vágott kezekkel kiállt a kapu elé és fürkészőleg vizsgálta az eget.

— Jó lesz, nagyon jó lesz. Egy felhőske sem látszik, jó idő lesz délután. Ugy is illik, hogy szép idő legyen, mikor nincs iskola.

A szomszéd ház kapujában ott állt Andor, szintén szétnézegetve.

— Mit fürkészgetsz, Lenczi? Ne félj, nem lesz eső.

— Ne is legyen. Eshetik eleget máskor, mikor ott kell unalmaskodnom az iskolában. De ma délután szabad időnk lesz, hát kellemesen akarom eltölteni.

— Magam is azon gondolkozom. Tudod mit? Menjünk ki délután együtt valamerre.

— Az nem lehet. Én már tudom, hova megyek.

— Annál jobb. De azért együtt mehetünk.

— Oda nem jöhetsz velem, mert én Ábris bácsihoz megyek.

— Oh, én ismerem őt. A minapában magad mondtad, hogy Ábris bácsi nem

bánná, ha egyik-másik pajtásodat is magaddal vinnéd hozzá.

— Persze hogy mondtam. De azt nem mondtam, hogy éppen téged viszlek oda. Majd azt még kissé meggondolom, kit vigyek, ha ugyan viszek valakit.

Lenczi nem igen gondolt arra, hogy vigyen magával valakit. No persze! Akkor az ozsonnánál még talán kevesebb jutna neki. Legokosabb lesz, ha maga megy.

De mikor aztán az iskolába ment, mást gondolt. Hivalkodni akart, hogy ő kedve szerint választhat vendéget, akit magával vihet a bácsihoz, abba a gyönyörű kertbe, kastélyba, mely egy kis negyedórányi sétára fekszik a várostól. Kezdvé tehát hivogatni hol az egyik, hol a másik pajtást. De az egyik is, a másik is azt felelte, hogy nem mehet. Mihamar látta, hogy össze vannak esküdve ellene. Ez pedig csak Andortól eredhet, aki bizonyosan elmondta, mit beszéltek reggel.

— Bánom is én! gondolá Lenczi. Sőt annál jobb, ha magam megyek. Andort csak azért sem viszem magammal. Inkább magam megyek.

Ez nem valami nagyon szép gondolkozás volt, de Lenczi meg volt magával elégedve. Még kárörvendő terve is támadt.

— Megveszem azt a szép bicskát, melyet Andor a minap olyan nagyon nézegetett a bolt ablakában. Azt mondta, hogy pár nap múlva lesz rá pénze. De nekem most is van, megveszem... legálább faraghatok magamnak jó botot. Majd fog Andor bosszankodni, ha látja, hogy elcsiptem a szép kést az orra elől.

El is csipte, mert amint délután utjára indult, betért a boltba és meg-

vette a kést. Igen szép bicska volt, két pengével.

— Majd utközben megpróbálom, jó éles-e? Éppen a fiatal fa-iskola mellett megyek el, ott majd vágok magamnak szép vesszőt.

Ábris bácsi mindig szívesen látta kis rokonát s Lenczi mindig nagyon iparkodott, hogy az öreg urnak ne legyen kifogása ellene. Már a kastélybeli cselédség nem örült oly nagyon Lenczi urfi látogatásának, mert előre is bizonyos volt, hogy mihelyt beteszi a lábát a kastélyba, de akár csak az udvarra, már valami boszuság következik. Bepanaszolták volna ugyan a bácsinál, de nem akartak árulkodni, mert ezt a bácsi nem szerette, Lenczi pedig éppen ezt nagyon jól tudta és csak annál inkább garázdálkodott. Azért szeretett is oda járni.

Most is előre törte a fejét, mivel fogja az öreg kulcsárt megboszantani. De amint a fiatal fa-ültetvényekhez ért, egyelőre másfelé terelődtek a gondolatái.

— Itt most vágok magamnak egy szép pálczát.

A fa-iskola ágakkal is, sövényel is el volt kerítve, de még tilalomfa is volt oda állítva, s Lenczi jól tudta, hogy oda nem szabad bemenni. De ha nem szabad, csak azért is bemegy. Hiszen csak ki kell próbálni a szép új bicskát, hogy elég éles-e?

No ezt nagyon hamar kipróbálta. Mert amint az első vesszőt levágta, a kés megcsuszott a kezében s Lenczi ijedten fölsikoltott. Bele vágott az ujjába.

— Jaj, megvág-
tam az ujjamat!
Ejnye no! Most
mit csináljak! Ni,
hogy vérzik! Még
bizony nagy ba-
jom lesz belőle.

Az bizony meg-
lehetősen vértett
s Lenczi ijedezett,
hogy most már
mitevő legyen.
Annyi mégis eszé-
be jutott, hogy be-
köllene kötni. Le-
dobta tehát a kést
a földre és elővette
a zsebkendőjét s
az ujjára csavarta.

Éppen amint ezt
tette, zörej t hal-
lott a bokrok közt.

— Jaj! A vén
erdész! Ha itt

kap, még megver... ismerem ezt a go-
romba embert... talán még nem vett
észre...

Gyorsan menekült és mihamar kint
volt ismét az uton. Ott úgy tett, mint
semmi roszban sem törte volna a fejét.
Pedig mire kiért, már ismét arra gondolt,
hogy vissza fog térni oda, ahol volt.
Csakhogy most igazán vissza köllött neki
térnie. Nagy ijedtében-siettében ott felej-
tette a szép új bicskát a földön.

— No, nem baj, ott nem talál rá
senki... most mindjárt nem mehetek
vissza, meg köll várnom, míg az öreg er-
dész odább sétál...

Hanem az öreg erdész éppen oda
jött ki az utra és megpillantván kedves
kis Lenczi barátját, hozzája ment. Mind-
járt kérdezte is, mi a baja a kezének?

— Oh semmi... egy kicsit megszur-
tam az ujjamat, de se baj.

Hogy bebizonyítsa, leoldotta a kendőt
és maga is örült, hogy csakugyan igaza
van. A csekélyke vágás már nem vértett.

— Most bizonyosan a bácsihoz megy
ugy-e? No, akkor együtt sétálhatunk, én
is arrafelé megyek.

Ez sehogys volt kedvére Lenczi-
nek, mert így nem mehetett vissza a kés-
ért. Az öreg pedig nem tágitott mellőle.
Végre is valami kifogást kellett kigon-
dolni. Hirtelen megszólalt tehát:

— Oh... most jut eszembe... haza
köll mennem... elfelejtettem valamit...

— Igen? Az boszantó. Ám ha szük-
séges, hát csak menjen. De azt tanácsolom,
csak az országuton maradjon, ne vágjon
keresztül a fa-iskolán. Az veszedelmes, ott
könnyen baj érheti.

— Micsoda baj? No... csak úgy
kérdem... nem akarok oda menni, de
hát nem jár itt se farkas, se zsvány.

— De bizony jár ott sokszor hivat-
lan vendég; csakhogy gondoskodtam róla,
hogy megbánja. Azért figyelmeztetek
mindenkit.

Lenczi olyan formát gondolt, hogy a
vén erdész ennél bizony valami ügyesebb
ijesztgetést is eszelhetett volna ki. De
nem szólt semmit, hanem megfordult és
visszafelé indult. Egy kanyarodásnál,
mikor az öreg már nem láthatta, hirtelen
bent termett ismét a fiatal ültetvényben.

Alig lépett azonban huszat, hirtelen valami nagyon furcsa dolog esett meg rajta. Amint egyet lépett, sajátságos mozgást vett észre a lába alatt. Hirtelen odább akart osonni, de már későn — abban a pillanatban nagy fájdalmat érzett a bokája körül és meg volt fogva. Egy csapó vas pattant föl és bele fogózott a lábába. Még jó szerencse, hogy éppen ott érte, ahol a czipő és harisnya kissé védte a lábát, különben véresre sebzí; de így is hatalmasan beléje vágódott és nem eresztette.

Ijedtében, fájdalmában felordított és kétségbe esetten kiabált segítségért. Most már értette, mit beszélt a vén erdész. Csapó vasak vannak itt rejtekben fölállítva a fiatal fákat rongáló állatok ellen. Ilyen csapó vasba lépett bele és — fogva van. Itt már csak nem maradhat. Akár szegény, akár nem, addig kell kiabálnia, míg valaki meg nem hallja és ki nem szabadítja.

Szerencsére nem köllött sokáig várnia. Pár percz mulva ott termett az öreg erdész.

— Nini, Lenczi urfi! Hát maga mit keres itt? Mondtam ugy-e, hogy itt veszedelmes járni. Talán bizony csapó vasba lépett...

— Persze, hogy abba... kérem, szabaditson ki... soha sem jövök ide többé...

— No, azt most már elhiszem.

A vén erdész szét feszítette a csapó vasat s Lenczi, a fájdalomtól sziszegve, emelte ki a lábát.

— Lássá, lássa, minek jár ilyen helyen? Ha valami keresni valója volt, mért nem mondta inkább nekem? Itt csak én

ismerem a járást. No, csak jöjjön utánam, kivezetem baj nélkül.

Keserves sántikálás volt az, amit Lenczi véghez vitt. A goromba csapó vas nagyon megszorította a lábát, szinte bele zsibbadt, alig tudott rálépni. Amint kiérték az utra, mindjárt le is ült egy nagy kőrákásra.

— Pihennem köll egy kicsit... nagyon sajog a lábam.

— Csak pihenjen. Máskor pedig jobban hallgasson az okos szóra.

Ezt a jó tanácsot Lenczi szépen megköszönte, csakhogy most már eső után köpönyeg volt az neki. Az öreg odább sétált, ő pedig boszusan és duzzogva ült ott a kőrákáson. Hogy is ne, mikor olyan rosszul indul ez a délután. Még talán jobb lett volna, ha Andor vele van... akkor talán bajba sem kerül, vagy legalább van, aki vigasztalja.

— No mindegy... most már az a kérdés, mit tegyek. Haza nem mehetek, mert csufolnának. Tehát csak előre!

Fölkelt és kissé megvigasztalódott, amint tapasztalta, hogy a lába már meglehetősen kiheverte a bajt, nem igen sajog többé, járhat és ugrálhat kedvére.

Ment is egyenesen a bácsiék felé. Ennyi baj és viszontagság után most már jó lesz egy kis vigasztalás, a bácsinál pedig igen jó oszonnát szokott kapni.

Mikor oda ért, még korán volt arra, hogy mindjárt oszonnát kérjen, tehát valamivel el kellett tölteni az időt odáig. Magával a bácsival nem is beszélhetett, mert annak sürgetős irni valója volt s bezárkózott a szobájába.

— Sebaj, az öreggel ugysem valami nagyon mulatságos beszélgetni, mindig csak azt faggatja, mit tanultam az iskolában, tudom-e a leczkémét? Előhívom a kulcsár fiát, majd játszunk valamit.

A kulcsár fia volt itt a rendes játszótársa. Ügyes, derék fiú s az igazat megvallva, nem éppen tulságosan szerette Lenczit; de hát az uraság rokona iránt figyelmesnek köllött lenni. Most is készséggel abba hagyta kedves olvasmányát, mikor Lenczi bekiáltott:

— Bertí, hozd ki a labdát... játszunk egy sort!

Ezt Bertí maga is szerette, tehát kivitte a labdát és a labda-ütőt. De aztán menni akart jó messzire, ki a szabad mezőre.

— Hová akarsz menni! kiáltott rá Lenczi.

— Ki a szabadba. Itt az udvaron nem szabad labdázni.

— Meghiszem azt, neked! De nekem szabad.

— Jól van, de ha nekem nem szabad, hát én nem is teszem.

— Eh, ne akadékoskodjál! Én nem megyek egy tapodtat sem. Add ide a labdát!

Berczi oda adta, de aztán így szólt: — Tessék! Ha itt akarsz mulatni, csak tessék. De én nem tartok veled.

S vissza tért a házba. Lenczi pedig nagyot nevetett utána.

— Bánom is én! Ellabdázgatok én magam is.

Hozzá is fogott és nagy gyönyörűséggel ütögette a labdát, azt próbálgatva, keresztül birja-e ütni a ház tetején. De biz ez nem sikerült. Hanem sikerült más

valami. Valami-kép elhibázta az ütést és az az ostoba labda egyenesen neki ment a bácsi szobája ablakának, mely csörömpölve tört darabokra.

Megrettenve bámult oda Lenczi, de nem sokáig, mert a következő pillanatban megjelent az ablaknál Ábris bácsi.

— Ejnye semmire való, hát azért jössz ide, hogy kárt és kellemetlenséget okozzál? No megállj, mind-

járt eszedbe juttatom a regulát!

De már ezt Lenczi jónak találta meg nem várni. A bácsi nagyon jó ember volt, de szigorú is, és Lenczi néhányszor már keményen kikapott tőle, s még csak nem is panaszkodhatott, mert otthon az

apja mindig azt mondta, hogy nagyon jól tette a bácsi. Most bizonyosan azzal a suhogó nádpálczával jön.

— Csak jöjjön, engem ugyan utól nem ér! gondoló Lenczi.

Futott is egész erejéből s mihamar hegyen-völgyön túl volt. Mikor már bizhatott benne, hogy nem üldözik, gondolkozni kezdett a dolgáról.

— Sehogy sincs jól a dolog, most már itt nem lesz ozsonna. Nincs más hátra, mint haza menni.

De már legalább az elhagyott bicskát vissza akarta szerezni. Amint a fiatal ültetvényhez ért, óvatosan körül nézett, nem látja-e közel a vén erdészt.

— No, nincs itt. Az imént rosszul jártam, de se baj... mindenütt csak nincs csapó vas... majd vigyázni fogok... ugyan ott megyek be, ahol először... ott nincsen semmi veszedelem, azt már kipróbáltam.

Most újra kipróbálta, hogy csakugyan nincs. Baj nélkül eljutott arra a helyre, ahol legelőször a vesszőt levágta, ráismert a helyre, még a vesszőt is ott volt. De hiába nézegetett szét, hiába kutatott, a kés sehol sem volt. Pedig világosan emlékezett, hol dobta el.

Sokáig kereste. Mind hasztalan. Végre is nagy bosszusan odább köllött mennie. Se multság, se bicska, — ez már sehogy sincsen jól.

— Most már ozsonnára is hiába megyek haza... tudják, hogy a bácsinál voltam, el nem hiszik, hogy ozsonna nélkül bocsátott haza... ha csak el nem mondom, mi történt... azt pedig nem mondom el. Inkább haza sem megyek estig.

Amint a patakhoz ért, talált is kedvére való mulatságot. Nem is mulasztotta el.

— Ni, a Gyuricza ott halászgat. No, ha az én szép félnapom úgy csúfá lett, legyen másnak is egy kis bosszúsága.

Megállt nem messze Gyuriczától és köveket kezdett dobálni a vízbe.

— Ne dobálózzék itt, szólt Gyuricza. Mind elriasztja a halakat.

— Mi közöm hozzá? Nekem tetszik köveket dobni a vízbe.

— De nekem nem tetszik. Hagyja abba, annyit mondok!

Most már Lenczi csak azért sem hagyta abba és gunyos nevetéssel dobálta tovább a köveket. Gyuricza még néhány-szor kérte, de hiába. Végre is elfogyott Gyuriczának a türelme.

— Dobálózni akarsz minden áron? No jó, lássuk, ki tud jobban!

Fölkapott egy pár követ, még pedig nem is a legapraját és bombázni kezdte Lenczit. És mindjárt a második kő úgy könyökön találta Lenczit, hogy ez fölordított és csakugy tánczolt a fájdalomtól. Gyuricza pedig folytatta, s Lenczi,

alig birva mozdítani a karját, gyorsan elmenekült.

Most már minden gondolkozás nélkül haza szaladt és a szobájába bujt, hogy el ne árulja magát a sajtó könyökével. Szeretett volna sirni, toporzékolni mérgében. Ilyen keserves félnapja még sohasem volt. Még éjjel is ezzel álmodott.

De még más nap várt rá a legnagyobb bosszuság. Az iskolában Andor, feledve minden haragot, barátságosan kérde:

— No, jól mulattál tegnap? Szeretem, hogy nem vittél magaddal... igen kedves ajándékhoz jutottam éppen ez által.

— Ugyan mihez?

— Kisétáltam az öreg erdőszhez s egy szép toll-kést kaptam tőle ajándékba. Azt mondja, valami gézengúz járt ott a tilosban és elvesztette, ő pedig megtalálta. Neki nincs rá szüksége, hát nekem adta. Éppen olyan késecske, amilyenre már rég vágytam, nézd!

Lenczit majd megütötte a guta. Persze hogy az ő kése volt!

— Ez az én tollkésem, add ide!

Erre persze Andor is, a többi fiuk is nagyot nevettek. Lenczi is belátta, hogy semmiképp sem kaphatja vissza... a tilosban vesztette el, az erdősz találta meg, lefoglalta, elajándékozta és azzal vége. Elgondolkozva dörmögte magában Lenczi:

— Ez mind csak azért van, mert nem akartam, hogy Andor osztozzék velem a kellemes fél napon... és lett gonosz félnapom, nagy károm... no de nem is lesz többé!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 20-dik számában közölt találós mesék megfejtése:

A vétektől Februárban

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Ágota (részben), Guáry Malvine, Szántó János, Gschwindt Ernő, Messer Rudolf, Goldberger Leo, Vincze Jenő és Aurél (részben), Herzl Ilma, Mezey Berta és Mariska, Schaffer Mariska és Géza, Heinbach Irénke, Grosz Miklós és Sándor, Schöpkes Mariska, Jászffy Blanca, Végh Józsa, Fried Sándor (részben.)

*

A »Kis Lap« XXXVIII. kötet 18. és 19-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag beküldték: Szilágyi Ágota, Herzl Irma, Mezey Berta és Mariska, Hammermüller Olga, Stubenvoll Carola, Bodony Alma, Küry Tivadar.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Halápy Gyuri. Orvosi tanácsot nem adok. Teljesen megbízhatol B. doktor bácsiban, akit én jeles orvosnak ismerek. — **Farkas Margit.** Ugy az egyik, mint a másik bevált, s csak sorát várja. — **L. E. Árpád.** Levelet küldöttem. — **Csepreghy Béla.** A rejtvényedet meg sem vizsgáltam, mert az egyes részek megfejtését nem irtad meg. Az egészet ily értelemben szerkesztesd meg s küldjed be újra. — **Lafrankó testv.** Van abban a ti leírásokban egy-egy sikerültebb vonás; de egy-két vonás még nem kép. Látszik, hogy az Ida néni elbeszélése volt rátok hatással. Idővel, persze hosszú idővel, válhatik belőletek. Hanem addig nekünk öregeknek hagyjátok az oktatva mulattatást. — **Langfelder Olga** lakóhelyét kérdezi *Hammermüller Olga* Szlanczán. — **Stubenvoll Carola.** Lám, sohasem köll elcsüggedni. Kitartásod megtermé a kedves gyümölcsöt. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakoztak: Schönbeck Gyula és Kálmán I. frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.